

AR KEISTI IR KADA KEISPI NUODEMKLAUSI?

/ 30 /

Jau pasakoju, kad penitentas turi teisę pasirinkti sau nuodemklausi. Lygiagrečiai su ta teise jis turi teisę ir reikale jį pakeisti. Bet kaip pasirinkimą dauguma padaro labai nevykusiai, taip pat padaro ir keisdami savo nuodemklusius. Kaip dažnai renka si ne dėl savo sielos išgytymo, o dėl savo patogumo, taip ir keičia daugiau žiurdami žemiškų sumetimų, negu atgambinių. Tačiau išyla reikalas ir čia pasiaiškinti ar keisti pasirinktą nuodemklausi? Jeigu galima jį keisti, tai kada ir ant kokio?

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Pirmasis klausimas: ar reikia keisti vieną kartą pasirinktą nuodemklausi? Čia atsakymas gali būti dvejopas: jeigu pasirodo netikėtos vadovės į dangų poreikis keisti, jei jis tam tikslui tinka, nors ir dėl ko nors nepatiko. Kaip anksčiau minėjau, nuodemklusiai nevienodi: vieni labai stropūs, kiti mažiau uolūs, tretieji gali būti ir visai atšalę, o savo pareigas atlikinėti tik dėl to, kad reikia jas atlikti. Dėl to tokie išpažinčių klauso labai paviršutiniškai, neatsižvelgdami, atlikdami tik tai, kas būtinausia: duoti išpažinimą, kurį paprastai davinėja irgi nežiurdami galima ar ne jį duoti. Kas yra išpažinimas, kaip ir kaip lengvamanis, tas kaip tik tokio nuodemklusio ir ieškosi, nes jam jis daugeliu atžvilgių yra parankus, nieko nesako, nieko nereikalauja, už nieką neįsėja, leidžia taip daryti, kaip tik pats beliamasi, nors ir nieko neliamenytam. Tačiau

rimtas žmogus, kuriam rūpi savęs išganymas, ant tokio nuodėmkleusio pakliuvęs, nebus patenkintas, kadangi siškiai pamatys, kur jo patarnavimas veda. Pas tokį nuodėmkleusį gali eiti išpažinties šimtą kartų, o nieko iš jo nezužinosi, nepasimokysi, nepageresi. Priešingai, jis gali tave visiškai užmigdyti dvasiniam gyvenimui. *IX* Yra tokia meša pasakėlė apie velnią, kaip jis klausė išpažinčių. Įsėdo kartą, prisitaikęs, nelabasis į klausyklą ir pradėjo klausyti išpažinčių. Šis žmogus pas jį išpažinties nežinodamas, kad ją atlieka pas pečią pragaro dvasią ir stebisi. Dar taip nebuvo atsitikę. Jis sako:

- Pakeikiau.

O velnias:

- Nu ir kas čia tokio? Nėra nei reikalo sakytis tokius niekus.

Čis:

- Su žmona ouvau susipykęs.

O velnias:

- Ir gerai padarei. Bobos nemaši ir negyvensi.

Tas:

- Svetimoteriavau.

Velnias:

- Tas nėra jokia nuodėmė. Čai priginties čia reikalas.

Žmogelis:

- Pavogiau.

Velnias:

- Iš ko? Bagoto ar biedno?

- Bagoto.

- "e nuodėmė.

Žmogelis galvoje, kas čia yra. Taip niekada kunigėlis nedarė. "sm kilo įtarimas, begu jis čia yra. Pažvelgė pro langą ir pasakė:

- Nu, turbūt, nelabasis, o ne kunigas esi, kad visokios nuodėmės tau niekas.

Velnius supyko, kad jam nepavyko žmogelio apgauti ir nebaigęs klausyti jo išpažinties, nudūmė pragaran.

„Atkėda, dar veiku būdamas, girdečiau šią pasakelę ir net nebeatsimenu, kas daugiau joje buvo, bet šis epizodėlis ne kartą gyvenime prisiminė, girdint žmonių kalbas apie išpažintis ir stebint kaip kai kurie kunigėliai jų klauso. „Teina žmogus ir sakosi jam savo dvasines ligas ir bėdas, o jis subara: „Pasakojiesi čia man visokiems niekams. Kokios čia nuodėmės: išgeriau, kortomis lašiau, su boba susipykau? Kam nestitinka tokie dalykai? Jei neturi rimtėsių, nei išpažinties neik...“ arba kokioms moterėlėms uždrožia: „Ir ko čia vaikštineji kas savaitę. Dėsi jau nusidėjėle. Ar neužtenka kas menesį ar kas du...? Arbe prieš Velykas paskelbia: „Jūs savaitiniai dabar neikite prie klausyklų. Regul eina tie metiniai, jie ir taip retai testėina. Užleiskite jiems vietą.“ Ar keistas ir nesuprantamas uolumas teks. ~~Šalia~~ Uolius nustumia į šalį, o apsilėidėligis pagerbia. Ir kam? O gal tos ir tie „savaitiniai“ ar „dvisavaitiniai“ taip pat nori Velykose eiti Komunijos, ir nedrįsta, o metiniams ji nei šildo, nei šaldo. O ar negalima buvo taip pasitvarkyti, kad visiems būtų patarnaujama. Regul ir tie metiniai dėl savo reikalo bent truputį pavargsta stovėdami eilėje pusvalandėliu ilgiau, o ne dėl jų gėriems tikintiesiems sudaryti tokias sąlygas, kad jie eję per metus išpažinties, nebėgali jos prieiti prieš tokią jiems brangią šventę ir dėl to nei Komunijos nebėgali priimti. Žodžiu, kunigėlis, kaip kunigėlis, bet pastoraciją kažkokias išvirkščias. Ir suprantama, kad ant tokio pakli uvės, jei jis nori savo dvasios reikalus gerai tvarkyti, negali ilgiau juo

naudotis: jis kažkur nuves taip bevedpvdamas. Tada būtina keisti savo nuodėmklausį.

Bina vėl, kad pakliūnaš ant rinto, sąjiningo, protingo, uolius kunigo, bet kai kuo jis mums nepatinka: truputį perdaug jau gilinas i visokius mūsų gyvenimo kampeilius. Kiekvienoje išpažintyje vis klausinėjama apie įvairius reikalus. O mums lyg ir nemalonu. Išpažintis, tsi išpažintis, bet mes ne viską ir joje tenorime sakyti, o tik atmatavę, kiek mūsų nuomone, jam reikalinga žinoti. Vis jis verčia ir pečius šiek tiek pajudėti, galvoti ir gilintis i savo gyvenimą; vis jis nori, kad saugotumės ką nuodėmių, jų progų, būtume atidesni dvasiniams reikalams ir t.t. O mums nemalonu. Ir ima pagunda mesti tokį. Ypač, jeigu žinoma, kad netoli yra visiškai priešingas: lengvesnis, netoks griežtas, perdaug nesigilina i reikalus ir t.t. Ot šitokiu atveju keisti nereikia, nes mūsų dvasios reikalai tvarkomi visiškai gerai.

atsakant i pirmąjį klausimą ar reikia keisti nuodėmklausį, beveik jau atsakyta ir i kitą klausimą: kada jį keisti, jei atsitinka reikalas jį keisti. Krumpai čia galime pakartoti tai, kad nuodėmklausis keistinas tada, kad matome, jog jis nieko gero mums dvasiniam gyvenimui neduoda, o priešingai, gal būt dar trukdo save tobulinti, nes nėra tame dalyke net tiek uolus, kiek mes patys čia rodome uolumo. Žinoma, nuodėmklausiai čia pirmenybė ir reikia jo nurodymų klausyti, bet ir mes kiekvienas turime galvas ant pečių ir dėl to galime suprasti labai išmintingai jo patarimai ar ne? Veda jis mus i gerą, vietoje stovi, ar gal net atgal traukia? Šitai nustatčius, tik mes padarome sprendimą dėl pasinaudojimo jo patarvimu.

~
Tendrai čia reikėtų laikytis tokios

taisyklės: iš pat karto taip apsižiūrėti ir pasirinkti nuodėmklausį, kad būtų patal-kyta tik ant gero ir keisti nebereikėtų. Mat keitaliojimai nieko gero neatneša niekada. Koks jis bebūtų tas nuodėmklausis visada pas jį einant išpažinties gali dar šiek tiek padėti, nes nematau, kad nors vienas kunigas klausyčioje norėtų ko nors blogo savo penitentams. Ne. Kiekvienas stengiasi būti geras pagal savo sąžinę jie visada vi-ši neš atsakomybę prieš Dievą. Tačiau ne paslaptis, jog ir kunigų pasitaiko taip va-dinamos labai laksiškos sąžinės, tai yra tokių, kurie beveik jau nebežiūri nuodėmų arba jos jiems turi būti tik tokios, kaip tiems apsileideliams penitentams, tik ko-kios ten vagystės, žmogūdystės, abortai, ir panašios, o jei žmogus nori siekti tobu-lumo, to jie jau nebesupranta ar nenori su-prasti ir nebeneri patarnauti. Bet mes tai turime matyti ir sau pasirinkti tokios, ku-rie matytų daugiau, negu tik arklio pavogi-mą, žmonos pametimą ar ką panašaus, o jei žmogus nori siekti tobulumo, to jie jau ne-besupranta ar nenori suprasti ir nebeneri patarnauti. Taigi, iš karto pasirinkti sau tinkamą ir laikytis. Tik labai kraštutiniu atveju jį keisti, pamačius, jog iš jo pa-tarnavimo ir ilgą laiką nieko gero nesigau-na. Ir kodėl taip reikia daryti? Dėl to, kad kunigas, nors ir ne iš veido, tai dvasioje turi tave pažinti. Jeigu kunigui penitentas naujas, tai jis tiek tiek apie jį nežino, kiek tas jam teikiasi pasisakyti. Bet tada labai mažai tegalima padėti: tik duoti iš-rišimą, jeigu penitentas to vertas. Apie dvasinę vadovybę, apie siekimą tobulumo ta-da negali būti nė kalbos. Tad nuodėmklausio pastovumas mums garantuoja geresnį savo dvasios reikelių aprūpinimą, su tverkyką. Jeigu mes tuo suinteresuoti, tai turime

būti suinteresuoti ir turėti nuolatinį savo nuodėmklausį.

Labai netikęs paprotys nuodėmklausius keisti nelyginant žigonui savo kuinus. Vieną savaitę eina pas vieną, kitą - pas kitą, trečią pas trečią ir taip visą laiką. Ko toks žmogus tuo nori pasiekti? Labai jau aišku, juk ne savo paties gero. Jis taip daro dėl kokių savo išskaičiavimų ir tie išskaičiavimai yra grynsi žemiškai. Taip einant išpažinties galima lengvai išsisukinti, nuslepti, sumsišyti, pasirodyti geresniu ir t.t. Pasidėrė kokis nuodėmė, nuėjo pas kitą - anas nebežino, kaip buvo. Pasidėrė su anuo kas nors, atėjo pas trečią. Taip veikščiojant išpažinties ir pats reikalas kunigui gali būti taip perstatomas, kad jis bus suklaidinamas, nes visai kitas dalykas, kada jis visą laiką apie reikalingą eigą informuojamas, ir kada tas daroma su pertraukomis, daug ką nuo vieno ir kito nuslepianč. Ir dėl to taip atsitinka, kad žmonės eina dažnai išpažinties ir Komunijos, kurios juos leidžia visi jų apgauti nuodėmklausiai, o gyvenime daro velniavas, darbus, kurie jokiū būdu nesiderina nei su dažnomis Komunijomis, nei su dažnomis išpažintimis. Toks penitentas ar penitentė menosi esanti teisi, nes jos gi nuodėmklausis nepasmerkė ir neuždraudė, o iš tiesų atsitiko dėl to, kad jis yra apgautas maišant savo išpažintis. Apgautas ir vienas ir kitas, ir trečias. Ir niekas iš šalies tokio tariamai gero tikinčiojo nebegali pataisyti, nes jo negali pataisyti ir visas dešimt nuodėmklausių, kuriuos jis kaitalioja. Visai gi kitas dalykas būtų, jeigu žmogus eitų tik pas vieną nuodėmklausį ir nuoširdžiai norėtų tik gero. Tada

niekada taip neatsitiktų, kad tikras biologis gali prasprūsti pro klausyklos langelį ir taip sicuteti gyvenime. Tuo būdu pasirodo, kad teise pasirinkti sau ir keisti nuodėmklausį daugelį veda ne į dangų, o stačiai į pragarą, nes yra labai piktaudojams.

Reiktų ir jums apie tai rimtai pagalvoti. Amen.

1967.2.27.